Ч. 248 Субота 2 (14) жовтня 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

На пирі у льордмера.

Бесїди, виголошувані найпершими мужами державними на пирі льондонського президента міста або льордмера, мають подібне лиш може ще крихту більше значінє, як деинде новорічні вискази монархів, з котрих опісля ширший сьвіт політичний ставить собі гороскопи на найблизшу будучність. Недавна бесїда льорда Сельсбері'ого на тім пирі, особливо же та єї часть, в котрій президент анґлійского кабінету порушив справи всхідні, звернула длятого на себе увагу цїлого сьвіта політичного. Льорд Сельсбері сказав:

В Анґлії думають, що анґлійска фльота потребує лиш кудинебудь поплисти, щоби зробити все можливе. Коли має ся осягнути безпечність житя і майна в Туреччинї, то єсть на то лиш один спосіб — занятє краю. До того треба великого войска. Фльота не може тут нїчого зробити. Нїяка фльота не попливе на гори Таврус, щоби взяти Вірмен в оборону. Що могла би зробити Велика Британія, коли-б ужила всеї своєї сили, не хочу казати. Але коли хоче ся заняти край войском, то треба до того так великої армії, що треба завести конче загальне узброєнє. Тїшу ся з того, що мої краяни прийшли раз також до того переконаня, що армія острова віддаленого тисячі миль не єсть відповідним орудием заводити реформи в малій Азиї. Анґлія хає лиш один вибір — оставати ся в европейскім концерті. Коли держави континентальні не хотять дїлати, коли противлять ся відокремленій політицї, то можна виставити ся на велику небезпечність не лиш длятого, що плян може не удати ся, але й длятого, що можна би викликати страшну війну европейску. Длятого наймудрійше остати ся в корцерті европейскім.

Льорд Сельсбері виступив відтак против того погляду, будьто би держави европейскі дїлали з користолюбивости а лиш сама Анґлія дїлала безкористовно. Війну на всходї, сказав він, Анґлійцї мабуть не дуже би почули. Британьска посїлість позістала би непарушена і кождий Анґлієць міг би спокійно пильнувати своєї роботи. Леонард Куртней і Джон Морлей казали, що Анґлія потребує лиш завірити другі держави о своїй безкористовности. То не зробить великого враженя. Тоті панове дивлять ся дійстно ідилїчно на межинародну політику. По кількох словах похвали для льорда Кромера і для присутного ґенерала Кіченера вернув льорд Сельсбері знову до давного дразливого темату і говорив:

„Перед роком зважив ся я предсказувати, що турецке правительство стягне на себе гнів божий, коли буде поступати дальше по своїй дорозї. Я ще в то вірю. Але провидїнє приступає поволи до дїла. Я нїколи не зобовязав Анґлії, щоби она сама одна ступала наперед. Які наслїдки принесе спільна акция, того не можу сказати. Можу лиш то сказати, що европейский концерт знаходить ся тепер в кориснїйшім як коли небудь перед тим положеню, щоби міг вирізати полудново-европейский боляк. Цїли держав суть майже однакові, їх взаимна недовірчивість єсть менша. Я в головних точках годжу ся з п. Ганото що-до акциї Европи супротив турецкої держави. Не думаю, щоби якесь непорозуминє з Франциєю спиняло акцию европейского концерту. З тридержавним союзом симпатизували ми завсїгди у всхідній справі.

Опісля не міг льорд Сельсбері поминути того, щоби не виступити против висказів кн. Бісмарка „найбільшого мужа державного другої половини сего столїтя“ і не запротестувати против того, що межи Анґлією а Росиєю єсть постійний антаґонізм. До того нема нїякої причини. Інтереси обох країв не стоять з собою в суперечности в нїякій важнїйшій справі. Британьский уряд заграничний веде тепер широку переписку з всїма державами, але переписка з Росиєю не єсть найбільше обємиста, скорше мала. Наука о конечнім антаґонізмі межи Росиєю а Великою Британією єсть забобоном застарілої дипломатиї. Єсть причина припускати, що Росия так само думає о страшних подїях в Туреччинї. Бесїду свою закінчив льорд Сельсбері слїдуючими словами:

Не маю нїякої трудности ужити сили, коли пять тамтих держав на то згодять ся. Чи прийде до того — не знаю. Лиш за помочию султана можемо для єго підданих, магометан і християн, завести добре правительство. Маємо надію, що переконаємо турецке правительство, що оно жене в пропасть. Нашим першим обовязком єсть брати в оборону анґлійский нарід і єго інтереси. Другий наш обовязок єсть супротив людскости, все одно чи магометан чи християн, а не менше і супротив тих людий, з котрих складають ся армії континентальної Европи та супротив тих нещасливих, що по-

Оповіданє з зелїзничого житя.

З нїмецкого

ЙОС. ШІКЛЬОСЬОГО.

Замах на зелїзничий поїзд.

Як з коновки лив дощ серед темної ночи на розлогій рівнинї. З далека чути глухий, до грому подібний гуркіт, що з кождою хвилею слабне. Три як грань червоні точки сьвітла видко ще в великім віддаленю. Але в міру, як слабне гуркіт, стають і они менші; гуркіт переходить відтак в легкий шум і поволи цїлком губить ся.

То був зелїзничий поїзд, що перелетїв по шинах попри будку, а тепер там, де миготить маленький червоний огник, минув другу.

Будник тїсно обвинений в сїраковий плащ, стоїть ще на дворі, крутить тяжкою корбою, аби отворити рампу і поправляє відтак щось коло сиґнальового стовпа. Незабаром зникає червоний привид в нічній пітьмі на далекім закрутї, а натомість від сусїдної будки виднїє лаґідне біле сьвітло.

Вільна дорога. Дві години не буде нїякого поїзду.

Будник може піти до комнати і там забезпечений від вітру і дощу коротко переспати ся, заки не сполошить єго зі сну скрипіт і удари сиґнальового дзвінка і він верне знов до того житя повного труду, напруженої уваги без спочинку, до того утомлюючого житя — званого службою при зелїзници.

Тяжкою від умученя рукою бере будник подушку з тої лавки, на котрій звичайно простягає на хвилю своє стомлене тїло, бо спокійної, неперерваної нїчим ночи, як другі люди зелїзничий будник не знає. Він поступив до дверий — але там, в напрямі звідки надійшов поїзд, видко якесь сьвітло. Будник задержав ся. То мусить бути візок, що посуває ся по шинах. Відгомін кроків по рінї, що мішав ся з плюскотом дощу, потвердив єго здогади. То був справдї зелїзничий візок; шістьох робітників попихало єго, а їх дозорець сидїв на візку з червоною лїхтарнею в руцї.

— Здоров, Райнгардте! Ти певне нас не сподївав ся?

Дозорець робітників скочив з візка і підійшов до будника.

— Трохи спокою моглиб ви менї дати — відповів будник не так з неохотою, як радше з сумом. — Ви приїхали по тих кілька шин? Беріть і їдьте собі. Правду кажучи я сам радий, що то дрантє уступить ся з моєї голови. Але по що так спішити ся тепер, коли они тілький час тут лежали?

— „Старого“ взяла знов охота їздити по інспекциях — відповів дозорець неохотно. — Ти-ж знаєш прецї, що такий старший інжинер, то більший пан як ти або я. Певне не міг заснати і взяв ся морочити людий. Впрочім, як єму не перешкодить слота, то готов ще сїсти на дресину і їхати за нами. Ми таки того падїємо ся і тому пан дозорець дороги велїв нам позабирати старі шини зі шляху. Там у Ріттера буде також з десять штук. Ми мусимо то всьо привезти на стацию, ще заки надійде поспішний поїзд. Правда! Знаєш, що нового?

— Що! — спитав будник рівнодушно і задля несподїваного продовженя варти запалив люльку.

— Штайн вернув.

— Штайн, той зелїзничий злодїй?

— Той самий. Ну, ті зелїзка, що він з твоєї причини носив пять лїт, може єго відучили скакати на поїзди і обкрадати їх. Але-ж бо то й злодїй раз був! Як то єму довго удавалось, аж ти єго раз підглянув і задержав поїзд. Єго тодї й зловили та звязали. Але погадай собі, що то за безличність у того чоловіка! Передвчера зголошує ся на стациї і просить, аби єго знов приймили за пакара до зелїзницї, бо — як сказав — єму дуже сподобала ся давна служба!

— Але чей-же не приймили єго?

— Очевидно, що нї. Тепер волочить ся по околици. Того таки не повинні були так скоро випустити, хто знає, що —

Розмову перебив один робітник, що крикнув до дозорця, аби ішов до візка, бо шини вже забрані.

— То поїдемо дальше — відповів дозорець. — Тепер треба забрати шини зперед он тої другої будки. Але Ріттера тяжко буде добудитись. Той спить так твердо, як який нічний вартівник. Бувай здоров, Райнгардт! На одно ухо можеш не спати, бо може бути, що старий інжинер їде вже за нами на своїй дресинї.

— Добре, добре, лише їдьте собі вже раз.

— А Штайна також стережи ся — крик-

терпіли від різнї в Арменії. Єсть нашим обовязком, о скілько можемо помагати одним а не шкодити другим, помогти тисячам а не грозити міліонам загладою. Коли станемо отверто по сторонї держав і викличемо в них бажане, що лїпше єсть, повести їх ради дорогою мудрости і ту силу хосенно ужити, то змиємо ганьбу полуднево-всхідної Европи не виставляючи на небезпечність неоцїнену благодать мира.

Перегляд полїтичний.

На вчерашнім засїданю комісиї буджетової пос. Рус, предсїдатель тої комісиї зложив предсїдательство, позаяк всї більші партиї згодились були на то, щоби предсїдателем був член сполученої нїмецкої лївиці, а він з тої партиї виступив. Засїдане відбуло ся однакож ще під проводом пос. Руса. Комісия ухвалила відтак позицию на словіньску ґімназию в Целле і приступила до дебати над етатом мінїстерства скарбу. Мінїстер скарбу заявив, що податок від пива і горівки мусить бути підвисшений зі взгляду на Угорщину і фінанси держави.

Загальну увагу звернула на себе статия ґазети Peterb. Ztg. під заголовком „Мир вам“, в котрій доказує ся, що Французи повинні би вже раз забути гадку реванжу супротив в Нїмеччини, так, як забула Австрия 1866 р., а Росия часи Наполеона I. Колп-б Франция хотїла помирити ся з Нїмеччиною, то цар взяв би охотно на себе посередництво.

Новинки.

Львів дня 13 падолиста 1896

— **Видїл філії „Просьвіти“ в Перемишли** запрашає отсим інтелїґенцию руску і селян округа перемиского на спільну довірочну нараду, котра відбуде ся дня 27-го падолиста с. р. о годинї 2-ій по полудни в комнатах „Рускої Бесїди“, в Перемишли. Предметом нарад буде: Справоздане з дїяльности дотеперішних читалень „Просьвіти“, референт п. І. Прийма. 2) Справа заснованя нових читалень „Просьвіти“, референт о. Підгорецкий. 3) Справа крамниць (при читальнях „Просьвіти“) референт др. Кормош. 4) Внесеня участників. — На порядку дневнім справи дуже важні, то-ж надїємо ся, що всї, хто щиро інтересує ся піддвигненєм просьвіти і економічного стану нашого народу, зволять означеного дня явити ся в Перемишли. — За видїл філії „Просьвіти“ в Перемишли. — *Гр. Цеглиньский* голова. *С. Зарицкий* секретар.

— **На стипендию** з фундациї Ілії і Рожи Горецких в квотї 115 зр. річно, надавану львівскою митроп. Консисториєю, розписав Видїл краєвий конкурс з речинцем до 15-го с. м. Прошеня мають іти до Видїлу краєвого через дотичні дирекциї шкільні.

— **Презесом Ради повітової** в Коломиї вибрано кн. Романа Пузину з Гвіздця, а его заступником о. Тита Войнаровского, греко-кат. пароха з Бабинець. — В Лїську вибрано презесом ради повітової п. Людв. Рамулта, а его заступником адвоката дра Струтиньского.

— **Рідка птиця.** З Тарнівця коло Ясла доносять, що дня 1-го с. м. застрілив там крамар Слїш пелїкана, котрий якимсь способом заблукав ся в тамті сторони. Пелїкан в Галичинї рідкий і тому переслано его до Львова, аби его випхати. Птах буде відтак уміщений в дворі або в школї для науки історії природної.

— **Опис виправи Нанзена** до північного бігуна принесе єму 100.000 марок гонорара за норвежске видане, а друге тілько заплатить єму липска фірма Брокгавза. Перший випуск появить ся під конець сего місяця по нїмецки, норвежски, даньски і шведски, а в марті 1897 р. буде ся праця скінчена і перекладена на всї европейскі мови.

— **Убийство лїкаря.** Перед кількома днями донесли телеґрами о убийстві, якого допустив ся Москаль Парухов на особі лїкаря дра Бурнієра в Швайцариї. Справа була така: Ще минувшої зими був Парухов в клїматичній стациї Лезен в Швайцариї і мешкав в готели „Мон Блян“. Між Паруховом а лїкарем заведеня приходило часто до суперечок, бо Парухов не хотїв піддати ся приписам, які в тім заведеню обовязували. З причини, що замітки лїкаря не мали успіху і упертий Москаль робив що єму захотїлось, велїв єму др. Бурнієв випровадитись з готелю. Вечером того самого дня пішов др. Бурнієв ще з другим лїкарем до готелю, аби там оглянути кількох недужих. Тодї на дорозї стрітив его Парухов і стрілив до него в плечі пять разів з револьвера та убив его на місци. Убийника арештовано.

— **Число дневників,** які друкують ся в однім роцї на цїлім сьвітї, виносить після обчислень одного анґлїйского бюра статистичного 12 мілїярдів примірників. Тими ґазетами застелив би 30.000 квадратових кільометрів, а вага паперу винесла-б 781.243 тон. Коли-б цїлий наклад відбивали тілько на однїй машинї, числячи один примірник на секунду, то він був би готовий по 333 лїтах. Всї ґазети, поскладані одна на другу, представили би стовп високий на 80.000 метрів, а на прочитане всїх дневників, числячи по пять мінут на один примірник, треба-б 100.000 лїт. Дивні дива, а ще дивнїйше, що знайшов ся для них математик....

— **Найменший з песячого роду.** В Льондонї закінчила житє знаменитість в своїм родї, именно здох найменший на сьвітї песик. Він мав не цїлих десять центиметрів довгости і міг вигідно положити ся спати на долони дитини. Ів так мало як яка комаха. Здох з перестудженя. Єго властитель, анґлїйский ґенерал Маклен, велїв випхати его шкіру і подарував той незвичайний оказ зоольоґічному огородови в Льондонї.

Штука, наука і лїтература.

„Зорі“ ч. 20-те містить в собі: докінчене повісти Івана Левицкого „Не той став“; дальші три недруковані поезиї П. Гулака-Артемовского; Данила Мордовця „Ще суплїка до Василя Лукича“ неначе передмову до початого в сїм числї „Зорі“ Мордовцевого оповіданя „За україньску дитину“ переложеного на нашу мову з рукописи Цезаром Білилом; поезию С. Яричевского „Вечір в недїлю“; початок драми „Сербин“ Карпенка-Карого (Івана Тобилевича) в 5 дїях і 6 відмінах; пять поезийок Богдана Лепкого під спільним заголовком „За тобою“; „Про наукову подорож Ф. Нанзена“ написав Л.; вкінци звичайні рубрики: оповістки і критичні замітки, хронїка і бібліоґрафія. Ілюстрациї в сїм числї: портрет маляря Ілії Репина і пять образків тикаючих виправи Нанзена.

Телеґрами.

Відень 13 падолиста. Мінїстерство скарбу знизило цїну каініту в Калуши почавши від 15 с. м. на 70 кр. за сотнар.

Берлин 13 падолиста. Кажуть, що вел. кн. Володимир прибув тут в справі звістних виявлень кн. Бісмарка.

нув дозорець робітників вже з візка. — Він певне не дуже тобі вдячний за своїх пять лїт.

Будник не відповідав вже нїчого, лише взяв подушку і лїхтарню, пішов до будки, отворив двері і війшовши до середини, замкнув їх знов з середини. Відтак перейшов на пальцях через кухню і вступив тихонько до комнати.

Але его жінка мусїла его почути, або ще перше збудилась.

— Чи то був дозорець Фінк, що ти з ним говорив? — спитала позїхаючи і протираючи собі очи.

— Він — відповів будник.

— Знаєш — відозвалась жінка — ти міг би положити ся до ліжка, а я тебе заступлю. Все таки є дві години спокою, а я вже й так виспала ся.

— Лишись-но ти в ліжку. Ти знаєш, що інжинер не радо бачить жінки коло рам, особливо в ночи, а як Фінк казав, то легко може бути, що він нинї в ночи помимо такої поганої слоти буде туди переїздити дресиною.

Немов би на потверджене будникових слів відозвав ся з надвору сильний стукіт в двері.

— О, бачиш, він вже тут.

Жінка вискочила скоро з ліжка і накинула на себе одїнє. Будник же відложив люльку, вхопив свою лїхтарню і вийшов до сїний, аби отворити.

Чотирох людий вступало до кухнї, а відтак попихаючи наперед себе будника втиснули ся до комнати.

Жінка закричала з тріводи, а наполоханий будник відскочив взад. Прихожі мали очернені лиця і під плащами укриті рушниці То не був інжинер, лише — розбійники.

Будник поскочив до стїни, щоби вхопити рушницю. Але шість сильних рук схватило его як зелїзними клїщами.

— Дай спокій, Райнгардтуню! Нас преці більше — відозвав ся провідник тої шайки.

— Штайн! — крикнув будник і пробував зі всїх сил вирвати ся. — Чого хочеш?

— Зараз будеш знати, але насамперед мусиш бути кречний; тодї возьмемо й тебе за свого спільника. Гов, бабо!

Збуй прискочив до жінки будника, що сірвала зі стїни рушницю чоловіка. Він вирвав їй оруже, кинув его в кут і став з нею шамотати ся. Вкінци лежала она зі звязаними ногами і руками на земли.

— Так, тепер скажу тобі, чого хочемо, товаришу Райнгардт — почав злочинець, обтираючи спокійно кров з руки, в котру укусила его жінка будника в боротьбі. — Ми загадуємо зробити знаменитий інтерес і хоч ти всадив мене на пять лїт до діри, то дістанеш свою пайку. За годину має надійти поспішний поїзд. Він не сьміє минути твоєї будки! Розумієш, товаришу?

Звязана жінка голосно скричала, а будник поблїд як полотно.

— Що хочеш зробити, чорте? — застогнав.

— Ех, дурниця! Поспішний поїзд, як сам також знаєш, везе крім грошевих листів і касу, а нинї в послїднім дни місяця мусить в тій касї бути не аби яка сумка. Ти маєш знаряди і умієш коло шин ходити. Отже виймиш нам три або чотири шини — та-ж то для тебе забавка — а проче то ми вже зробимо.

— Ти псе проклятий! — закричав будник і торгнув собою з усеї сили, але дармо — розбійники держали его як в зелїзних путах.

— Поволи товаришу! Ти-ж дістанеш добру пайку з добичі. Тої ночи можемо вигідно працювати, а заки надійде поїзд на поміч, то по нас вже давно й слїд пропаде. Ти не конче потребуєш ждати на слїдство. Будеш собі паном, а не якимсь тим нужденним будником.

— Нужденнику! — крикнув будник. — Як ти можеш лиш погадати на таке страшне злочиньство. Чи знаєш, кілько тут людий може утратити житє?

— Тим лїпше! А же кождий має щось при собі. Побачиш, який хороший зиск будемо з того мати. Ну, як? Підеш до роботи? То вже крайна пора!

Будник не відповідав. Він пінив ся зі злости і обуреня.

— Питаюсь ще раз. Хочеш?

— Нїколи!

— Добре! З нашого інтересу не буде нїчого, але бодай тебе щедро нагородимо за твою вірність. Звяжіть его!

Прийшло до завзятої борби, в котрій вкінци будник мусїв улягти і вскорі лежав звязаний як і его жінка.

— Що хочете робити? — кричав бідний чоловік.

— Щось прегарного. Гей! Беріть ту жінку і положіть єї півперек шин, а нашого вірного будника привяжіть до сиґналового стовпа. Нехай дивить ся, як буде переїздити поспішний поїзд. Він же мусить бути на своїм становищи, бо инакше покаралиб его, ха, ха, ха!

Райнгардт закричав в божевільнім страху. Але розбійники забирали ся справдї до виповненя приказу свого начальника.

— Моя жінка, моя жінка! Стійте! Я іду; всьо зроблю, лише жінку пустїть.

— Отже наперед! Нема часу до страченя! Розвяжіть его!

За хвилю Райнгардт був вільний.

— Але не роби дурниць, Райнгардт! При першім нерозважнім кроцї з твоєї сторони убю тебе, а жінка піде на шини.

Париж 13 падолиста. Міністерству Меліна ухвалила палата послів вотум довіря при нагоді дебати над інтерпеляциєю в справі католицкого віча, на котрім відгрожувано ся републиканьскому правительству.

Переписка зі всїми і для всїх.

Денис зпід Дрогобича: Ви чоловік молодий, в самім розцьвіті, перед Вами ще будучність, лиш треба мати трохи відваги і енергії та охоти, не тратити надії. Маєте також такі науки, що рахунковости буде Вам легко вивчити ся. То річ не така трудна. Купіть собі літографовані скрипти Черного в антикварни Келера (Köhler, Львів, ул. Баторого ч. 28) і книжку о рахунковости державній дра Шротта (Schrott, польский переклад Кульчицкого) та учіть ся, а коли будете міркувати, що вже все добре знаєте і будете могли сїдати до іспиту, тогди подайте подане з просьбою о допущене до іспиту до ц. к. Комісиї екзамінацийної з рахунковости державної при ц. к. Намістництві у Львові. Важна річ, щоби Ви перед тим займали якесь, яке небудь, становище при уряді або інституциї, хоч би й приватній, були бодай діюрністом чи де при старостві, чи при маґістратї, касї ощадности, при радї повітовій, були учителем народним і т. д., бо мусите від свого старостьва залучити до подання посьвідчене, що займали таке а таке становище. Іспит з рахунковости дає Вам право вступити до якої небудь інституциї, котра вимагає того іспиту. А того рода інституциї суть: державні уряди рахункові, маґістрати, ради повітові, каси ощадности, банки, товариства асекурацийні і торговельні і т. д. Вашого питаня о обмеженім часї служби не розуміємо; длятого напишіть ще роз, о що Вам розходить ся. Що-до протекциї, то прочитайте собі о нїй в „Добрих радах" в слїдуючім (недїльнім) числї. Красне письмо Ваше в сїм фаху може Вам також дуже придати ся. Не завадить пригадати собі також добре рахунок о процентах і процентах від процентів. Іспит треба складати в польскім язицї. Коли-б ви рішили ся і готові були сїдати до іспиту, то дайте нам знати, але вже під повним іменем та з означенем місця і почти, а ми подамо Вам ще одну важну раду. Перед іспитом треба зложити таксу 10 зр. і 1 зр. на стемпель до сьвідоцтва. — **П. Пав. в Стар.:** Тягнене інсбруцких льосів не відбуло ся дня 7 с. м.; відложено аж до дня 20 лютого 1897 р. В своїм часї пригадайте нам знову число і серию свого льосу. — **І. С. нач. гром. в У.:** До шпиталику сьв. Софії у Львові приймають дїтий до 12 року житя. Платить ся за дитину до 7 лїт по 40 кр. денно, від 8 до 12 лїт по 80 кр. на третій клясї. Дїтий, що виказують ся сьвідоцтвом убожества, лїчить шпиталь безплатно. До принятя до шпиталику сьв. Софії треба зголошувати ся до заряду Головного шпиталю; лиш дїтий на першу клясу, де платить ся по 1 зр. 50 кр. денно, принимає сам заряд шпиталику сьв. Софії. — Вибачте, що при сїй нагоді поспитаємо Вас: чому, коли пишете до нас по руски, не адресуєте так само? Чи гадаєте, що Русином можна бути лиш в серединї, а зверха вже не треба? Або може гадаєте, що Цириль охотнїйше Вам услужить, як Кирило? — **В. Б. коло С.:** Переписки сеї не завели ми на розговори полїтичні, то ж годї нам тут відповідати. Коли згадана ґазета так написала, то видко, що дотичний посол мусїв так говорити. Чи має рацию, ми того не знаємо; з власного спостереженя знаємо лиш то, що наші сьвященики дуже часто не мешкають в палатах лиш в дрантивих хатах. Коли же один або другий ставить для себе палату, то видко, що не розуміє свого інтересу анї інтересу свого стану. Кождий сьвященик повинен на то памятати, що єму, а тим менше єго родинї, не вікувати на приходстві, котре виставить за великі гроші. Кожде приходство повинно бути як найскромнїйше, як найменше на одну родину, але за то тревало і догідно збудоване, так, щоби в будучности не робило нїкому великих коштів і не накладало тягарів всїлякими розширюванєм та коштовними направами. Поменших направ підойме ся певно кождий сьвященик сам. За то кождий сьвященик повинен би на то памятати, щоби в тїй громадї, де довгі лїта перебуває, або й деинде, набув кусень землї. Там би він вже міг після вподоби побудувати собі хату. Таким способом забезпечив би він своїй родинї власний кутик і она не спадалаби тягаром для дальшої родини. Відповідно до того повинен би й подбати о виховане своїх дїтий: бодай одного сина вивести на взірцевого господаря сїльского і зробити з него независимого чоловіка. Таким способом поклав би кріпку підвалину для будучности своєї родини і прислужив би ся свому народови. Так ми розуміємо справу будованя приходств. — **Гр. Серп. в Стан.:** Прочитайте собі повисше відповідь під заголовком „Денис зпід Дрогобича"; она послужить і для Вас. Вам би крім того треба ще насамперед добре переробити аритметику для низшої ґімназиї особливо же рахунок процентовий і, розуміє ся, треба би мати яке таке становище, хоч би лиш якогось безплатного практиканта при якім небудь урядї. До іспиту зможете приступити, скоро виучите ся, що потреба. — **Григ. Маґ. в Кок.:** Прислану глинку віддали ми до розслїду одному із найперших знатоків в краю, проф. мінеральоґії і ґеольоґії при техницї, Вп. Медведскому. Повідомимо Вас пізнїйше о тім, що покаже розслїд. Нам здає ся, що то буде лиш окремий поклад крейди, змішаної з дуже мілким піском. В такім случаю була би она без вартости і ужитку. Але заждїм, що скаже знаток. — (Дальші відповіди пізнїйше.

☞ (Просимо, вже не знаємо по котрий раз, не присилати нам анї карт кореспонденцийних, анї марок, анї гроший на відповідь, бо відповідаємо лиш в часописи. Так само просимо не жадати від нас, щоби ми зараз в тій хвили відповідали, бо прецї за не одним треба походити, часто не раз і не два. Ми чей же не всевідущі — всего знати не можемо і неодно самі мусимо насамперед розвідати і розпитати. Наконець просимо присилати питаня лиш на адресу редактора „Народ. Часописи" Кирила Кахникевича).

Будник не говорив нї слова більше. Скоро виніс з комірки знаряди і вийшов з своїми мучителями на двір.

Дощ все ще лив як з цебра. Під грозою трех вицїлених на себе рушниць розпочав Райнгардт свою страшну роботу. Коли виймлено другу шину упав бідний чоловік без памяти на землю.

— Досить — сказав Штайн до товаришів. — Поїзд вже чорти возьмуть, а всьо що в поїздї наше. Віднесїть того дурня. Або може лїпше лишити єго тут?

Бам — бам — — — бам — бам — — — бам — бам.

То роздав ся сиґнал на будцї, що поїзд виїхав вже з послїдної стациї, аби до другої не доїхати.

Райнгардт порушив ся. Він почув дзвінок сиґналовий. З криком зірвав ся і заки ще розбійники вспіли єго спинити, пустив ся бігцем до сиґналового стовпа. Але він не міг свого наміру перевести, бо Штайн, що пустив ся за ним на вздогін ударив єго так сильно кольбою по голові, що він безпритомний повалив ся на землю.

— Ти дурню хотів виставити на горі червоне сьвітло і так знищити свою красну роботу? Ну, я бачу, що ти не варт бути нашим товаришем. Звяжіть єго знов добре і киньте єго там до жінки в хатї. Там можуть собі балакати.

Стало ся як Штайн, приказав і коли нещастного Райнгардта на ново вязано, доніс ся з далека глухий шум. То був над'їзджаючий поїзд.

Райнгардт просив, кричав, благав і кляв — Штайн лише насьмівав ся з него.

— Бачиш, як твій товариш Ріттер там у горі дає сиґнал на вільний переїзд? То лїпший чоловік, він на твоїм місци не робив би тілько комедиї.

Райнгардта кинено як колоду до хати і шайка злочинців готовила ся на дворі до нападу на поїзд.

Як раз показали ся ген на овидї два червоні сьвітла на машинї і гуркіт над'їзджаючого поїзду збільшав ся з кождою хвилею.

Тепер вже був поїзд перед сусїдною будкою.

Втім: бам, бам, бам — — — бам, бам — — — бам, бам, бам — — — бам, бам — роздав ся голос дзвінка.

Як блискавка змінило ся в однїй хвили сьвітло на сиґналовім стовпі коло будки Ріттера. Короткий свист льокомотиви, переразливий скреґіт гальм задержаного поїзду доніс ся до уший дожидаючих розбійників. Поїзд станув в поли не причуваючи, якого страшного нещастя уникнув.

Штайн незвичайно здивований сиґналом дзвінка, стояв хвильку як вкопаний, але відтак ударив себе рукою в чоло і в трех скоках був в хатї Райнгардта.

Звязаний будник приповзав як хробак до стола. Там звів ся на колїна і зубами відорвав печатку від ґузичка електричного проводу та рівнож зубами в хвили найбільшої небезпечности дав сиґнал: „Всї поїзди задержані!"

Вистріл з рушниці Штайна повалив бідного мученика на землю. Потім утїкли розбійники та полишили інжинерови, що вскорі над'їхав дресиною, виясненє справи.

Шини знов уложено, поспішний поїзд поїхав дальше, а будник Райнгардт не ожив.

Єго жінка одержала вправдї малу запомогу, але пенсиї не хотїли їй признати; єї-ж чоловік — як сказали — був злочинцем.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	5.55	2·06	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·08	2·19	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

1) Від 1 червня до 30 вересня. 2) Від 10 липня до 31 серпня. 3) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 4) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. 5) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. 6) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. 7) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. 8) Від 16 червня до 31 серпня що день. 9) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. 10) Від 16 червня до 31 серпня в тижневі дни.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.